

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

(ВЛАСНИК МИНИСТАРСТВО УНУТРАШЊИХ ДЕЛА)

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а ПРЕМА ПОТРЕБИ и више пута недељно. ПРЕТПЛАТА се ПОЛАЖЕ у НАПРЕД, и то НАЈМАЊЕ за ПОЛА ГОДИНЕ, КОД СВИЈУ ПОЛИЦИЈСКИХ ВЛАСТИ, и ИЗНОСИ: 20 динара на ГОДИНУ за ДРЖАВНА и ОПШТИНСКА НАДЛЕШТВА, а ЗА СВЕ ДРУГЕ ПРЕТПЛАТНИКЕ у ОПШТЕ 12 динара ГОДИШЊЕ. ИНОСТРАНСТВО: ГОДИШЊЕ 24, ПОЛУГОДИШЊЕ 12 динара у ЗЛАТУ. ПОЈЕДИНИ БРОЈЕВИ „ПОЛИЦИЈСКОГ ГЛАСНИКА“ НЕ ПРОДАЈУ СЕ. РУКОПИСИ СЕ НЕ ВРАЂАЈУ

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Указом Његовог Величанства Краља Петра I, на предлог Министра Унутрашњих Дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

да се Жарко Л. Богчевић, полицијски писар треће класе среза јабланичког, на основу §. 76. закона о чиновницима грађанског реда отпусти из државне службе.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 19. јануара 1913. год. у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

ЗАДРУЖНО НАСЛЕДНО ПРАВО

ПО

ГРАЂАНСКОМ ЗАКОНИКУ КРАЉЕВИНЕ СРБИЈЕ

(НАСТАВАК)

Из наведенога Решења види се да право избора, код овога откупа, припада задрузи а не девојци, то јест задруга има да оптира: да ли ће пустити да девојка свој део непокретнога имања у природи одвоји и однесе или ће јој наслеђе ту у новцу дати. Дакле, девојка нема право избора, тако да она не би могла задругу приморати да јој наслеђевину новцем исплати, ако ова то не би хтела. Решење од 1859. установило је једно *право* у корист задруге, а не у корист наследнице, а по §. 22. Грађ. Зак. титулару једног права стоји до воље да своје право употреби или не.¹⁾

¹⁾ „Ко има какво право, од њега зависи употребити га или не употребити. И ако га не може или не ће да употреби, за то само исто право не губи.“ вели тај пропис Грађанског Законика. А Борђевић (*Наследно Право*, стр. 131.) каже да је задрузи „лато право да им (— женској деци —) тај задружни део, у колико се он састоји у непокретностима (земљама и зградама), може, ако хоће, по процени вештака, новцем исплатити, у место да им га, као и онај у покретностима, у природи изда.“ У истом смислу и Г. Никетић, у својој расправи, горе наведеној: *Девојка у задрузи*.

То право има, казали смо, задруга само у погледу непокретних добара. Што се покретних ствари тиче, женско дете има право на њих у природи: задруга је не би могла наморати да, у место ствари, прими новац. Законодавац од 1859. год., ограничавајући право на наслеђе женскога детета, хтео је да сачува задругу од деобе, а за то је било довољно признати задрузи право на исплату непокретних добара. Деоба покретних добара не доводи, по нахођењу законодавцем, у опасност опстанак задруге, због чега није имало потребе кћер наследницу у њеном праву наслеђа и ту ограничавати. Овде сада добија важност деоба ствари на покретне и непокретне (§§. 185. à 190. Грађ. Зак.): од решења тога питања да ли је извесно задружно добро непокретно или покретно, зависи да ли ће задруга имати или не право на откуп. Тако, н. пр., задруга би имала право да девојци исплати у новцу део њенога оца у воденици на реци озиданој и утврђеној (као и део у парном млину) али не и део у оним воденицама које плове по Дрини, Сави, Дунаву и Морави: у првом случају имамо непокретну а у другом покретну ствар. Исто тако, што се зграда тиче, задруга ће час имати право на откуп а час не: то стоји у вези са карактером зграде, то јест да ли је она непокретна или покретна ствар. Ми знамо да оне зграде које, својим темељем, нису у *земљи*, већ *на земљи* нису непокретности већ покретности, као што су, н. пр., вајати сеоски, кошеви (чардаци), житнице (амбари).¹⁾ Разуме се да женско дете, наследница, има ту право наслеђа у природи. Наравно да су, у градским задругама, случајеви оваквих зграда, које су покретне ствари, много ређи.

Што се процене непокретних добара тиче, она може бити или споразумна: када се задруга са женским дететом у том погледу сагласи; или вештачка, у против-

¹⁾ Ове зграде су у селима често тако удешене да се могу с места на место пренети (превући) а да се не разруше. У Ваљевском Округу зову оне направе које се, тога ради, ради превлачења зграда, међу под зграду *врдели*.

ном случају. Вештачење бива по одредбама Грађ. Суд. Поступка (§§. 246. à 260.). Да кажемо да, у пракси, вештаци обично нагињу задрузи, те добра у којима женско дете, по основу наслеђа, има удела процењују по задругу повољније него по наследницу: ово долази, прво, отуда што се, у народу, у опште у спору задруге са неким који је изван ове стаје по правилу на страну задруге, као једне важне и потребне установе, а нарочито ако је парничар задругин женско лице, које, у појмовима народним, долази на друго место, и онда када је према њему само *један човек*, а тим пре када оно има пред собом *групу мушких лица*, као што је случај са задругом. Затим, вештаци су људи, а људи, бар у селима, подржавају људе у споровима са женама, што долази од осећаја солидарности које везује лица истог пола.¹⁾ Напоследку то је и зато што женско дете, које тражи наслеђе, има, по правилу, код свога мужа осигуран живот, то се не осећа толика потреба да јој се наслеђе исплати по правој вредности.

Како се тражбена права, по §-у 190. Грађ. Зак., сматрају као покретне ствари, то ће и та добра женско дете наследити у природи: задруга их не може откупити. *Quid* са тражбинама које су обезбеђене хипотеком? §. 190. Грађ. Зак. вели да се права сматрају као покретне ствари, „ван ако нису са непокретним добрима скопчана“. Строго узев, задруга би имала и ту право откупа, пошто се, по овом пропису, хипотекована тражбина сматра као непокретна ствар. Ипак, тешко је мислити да је законодавац у Решењу од 28. Новембра 1859. године под изразом: „непокретности“ црпао и на такве непокретне ствари. Пре ће, дакле, бити да је он ту мислио на добра непокретна по природи својој односно по физичком (материјалом) имобилисању њиховом (§§ 187. и 199. Грађ. Законика), а не и на она која су непокретна по законском одређењу, као што је случај са правима везаним

¹⁾ У градовима, може бити да није тако: ту људи, из осећаја кавалерства према женама, могу да према њима буду много пакљивији него у селима.

за непокретна добра. Права, као интелектуалан (апстрактан) однос, не могу бити ни покретна ни непокретна добра: што може бити покретно и непокретно, то је ствар, која данас значи: део неслободне материјалне природе који има економске вредности и може бити предмет приватно-правних односа. Нису, по Решењу од 1859. год., непокретности ни добра из §-а 189. Грађ. Зак.: задруга не би, дакле, имала право да откупи „храну, дрво, пићу, стоку, лас и тежачки халат, и све занатске или фабричке и рукоделне халате, који су за обичну употребу ствари или домоводство потребни“, што се све, по овом пропису „сматра као њихов придодатак, следствено као непокретна ствар.“¹⁾ Иначе, ако би се Решење од 1859. год. применило и на § 189. Грађ. Зак., онда би право женско деце да ствари покретне наследе у природи било сведено на врло малу меру, пошто покретности, побројане у §-у 189. а које закон сматра као непокретности, сачињавају у главном покретна добра у селима.

Што девојка, видели смо, може да тражи од задруге, то је деобу у природи. Ако задруга пристане на деобу, ова се може извршити вансудским путем (поравнањем) или путем избраног суда, који се тада саставља по последњем ставу §-а 434. Грађ. Суд. Пост. (обавезни избрани суд). Избрани суд се састаје и суди онако како је то прописано у гл. XVI. Грађ. Суд. Пост. (§§ 433. и 448.). Ако, пак, задруга не пристаје на деобу, спорећи девојци право на наслеђе, тада ова мора судским путем утврдити своје право наслеђа. У овом случају задруга може одмах истаћи право које јој даје Решење од 1859. године и тражити вештачку процену (ако се већ са девојком не би у том погледу споразумела) непокретних добара, тако да ће пресуда тада изићи у том смислу: да девојка има право на деобу покретности, а да ће јој се, на име наслеђа у непокретностима, исплатити толика и толика сума новаца. На тај начин девојка постаје, у колико је реч о овом новцу, поверилац задруге, и има право, по тач. VIII. посл. став. Интаб. Уредбе, ставити судску хипотеку на сва задругина добра. Ако је у пресуди осуда на суму новаца главно а деоба супсидијерно, то јест ако је казано да, у случају да задруга у одређеном року не исплати наследницу, ова ће имати право на деобу у природи и самих непокретности, онда ће, по истеку рока, наследница моћи тражити састав избраног суда, ако дотле не буде измирена. Ако никакав рок није остављен задрузи за исплату, онда важе правила о обавезама без рока: њима долази рок када поверилац дужника на плаћање опомене (§. 887. Грађ. Зак.), што значи да све дотле док наследница не би задругу на плаћање опоменула, задруга има право на исплату, па ма колико да је протекло времена од дана када је пресуда судска постала извршном. У случају када је задруга осуђена, према наследници, само на плаћање извесне суме новаца, а не, супсидијерно, и на деобу непокретности, наследница не може, ни

после рока за исплату процењене вредности, тражити да јој се део у непокретностима издвоји у природи: када она није то тражила у спору, она се је дефинитивно задовољила проценом и не може више ништа тражити.¹⁾

Живојин М. Периф.

(НАСТАВИТЕ СЕ)

НАДЛЕЖНОСТ ОПШТИНСКИХ СУДОВА ЗА ШУМСКЕ КРИВИЦЕ.

Класирајући шумске кривице на престоје, иступе и административне, закон о шумама (чл. 90.) у иступне шумске кривице увршћује она дела за која овај закон прописује новчану казну до 150 динара или казну затвора до 30 дана. Као такве, т.ј. иступне шумске кривице ал. 3. чл. 90., у којој је постављена дефиниција о томе, која се кривична дела сматрају као иступне шумске кривице, изрично набраја да су то она дела, која су предвиђена и казнима по одредбама чл. 106. 107. 117. 118. и 119. зак. о шумама.

Морамо одмах приметити да је ова енумерација иступних шумских кривица у поменутом члану 90. непотпуна, јер осим оних чланова који су изрично споменути у овоме набрајању као иступне шумске кривице има још одредаба у зак. о шумама које предвиђају и друге шумске кривице, но, које нису споменуте у чл. 90. То су оне кривице из чл. 113. 114. и 116. поменутог закона, које према врсти и величини казне, која је за исте прописана такође нису ништа друго него *иступне* шумске кривице.

Али ово изрично набрајање одредаба у чл. 90., које предвиђају иступне шум-

ске кривице у истом, у опште није ни било потребно, нити је умесно, пошто је иста алинеја овога члана, у којој је ова енумерација већ поставила прецизно и категоричко правило: да су иступи она дела за која овај закон прописује новчану казну до 150 дин. или казну затвора до 30 дана. Према оваквој јасној детерминацији иступних шумских кривица, а према врсти и величини казне, која је прописана за свако поједино кривично дело, могуће је одмах одредити, да ли је какво кривично дело, које се казни по овоме закону преступ, иступ, административна кривица или недопуштена радња. На што онда оно поименично набрајање у чл. 90. одредаба, које садрже иступне шумске кривице и то *неоптпно*, чиме се ствара пометња у пракци при класирању у категорије каквог кривичног дела, које се казни по овоме закону.

Ну, ово није једина махна овога закона у погледу на онај његов део који се тиче шумских кривица и њиховог кажњања. Члан 108. инкриминујући извесну радњу: сечу дрва за огрев без одобрења или извлачење осечених дрва из шуме прописује само накнаду према количини штете, али није утврдио никакву казну, и ако ова одредаба очевидно има казни карактер, већ и по самом месту — одељку о иступима — где се валази. Ова одредаба задаје велике тешкоће у примени због своје непотпуности и неједнако се примењује. Спор који се расправља по овоме члану некад узима природу чисто *грађанског* процеса, ма да то у ствари није, а по некад га општински судови расправљају као *кривични*, одређујући у својим пресудама поред накнаде, коју једино предвиђа чл. 108., још и *казну* за радњу коју предвиђа овај члан, ма да у истом поред накнаде није предвиђена ни прописана никаква казна. Имали смо прилике у разним пресудама општинских судова за кривице из овог члана 108. (сечу дрва за огрев без одобрења или извлачење осечених дрва из шуме) да видимо различне казне: затвор или новчану казну. Међу тим ниједна ни друга казна није предвиђена у овоме члану, већ исти предвиђа и прописује само плаћање накнаде по стопи коју је прописао. И сами првостепени судови, који разматрају у последњем степену пресуде општинских судова по иступним шумским кривицама у последњој инстанцији, нису у стању да се оријентишу правилно у овим споровима због поменутог непотпуности овога члана, који је узрок пометњи и неједнакој примени, на штету самог оног интереса, који је инспирисао овај закон. Ну, ми само узгред напомињемо ове аномалије у садањем закону о шумама, не улазећи у детаљан протрес његових одредаба чије су махне већ запажене. У опште је кривични део овога закона рђаво израђен тако, да узрок томе што многи кривци по овоме закону умичу казненој репресији, поред осталих узрока, треба тражити и у непотпуности самога закона. Напомињемо овде још и то да и само оно диференцирање недопуштених радњи у шуми, од иступних шумских кривица, нема свога основа ни

¹⁾ О овом праву откупа задруге, имамо, код Гојка Никетића (*op. cit.*, стр. 340.), ове одлуке судске:

Одлуку одељења Касационог Суда од 1. Септембра, 1903. год., Бр. 5608. («По допуни §. 529. Грађ. Зак. женска деца умрлога у задрузи, кад овај не остави по себи мушке деце, имају право наследства на део задружног имања свог оца; по то им имање у колико се оно у земљама и у опште непокретностима састоји, може задруга по процени вештака новцем исплатити. С тога се разлога не може кћи одбити да наслеђа имовину свог покојног оца, јер она у смислу §. 400. Грађ. Зак. по праву представљања има право на наслеђе заоставштине свога оца; а задругари њеног покојног оца, могу јој део, који она има да наслеђи, или дати у природи, или јој га исплатити по процени вештака») и одлуку опште седнице Касационог Суда од 2. Јануара, 1908. год., Бр. 13377. («Примени §. 529. Грађ. Зак. и његовог законодавног тумачења има места тамо, где постоји задружни однос на пр. три, четири брата образују задругу па један од задружне браће умре без мушких потомака и остави кћери; и да се задруга не би растурала тиме што би кћери умрлог задругара удајом својом однеле и своје делове задружног имања, задрузи се даје право да им њихове делове исплати новцем. Али тамо, где од два задругара један умре, оставивши женско дете, престаје задружни однос, и то женско дете има права само на имање, део свога оца, а не на његов еквивалент у новцу (а то исто право има и њена мати која после њене смрти наслеђује). Јер кад задруга даље не постоји, нема места примени тога законског прописа, пошто је отпао разлог за одржање задруге»).

www.yu.gov.rs
УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

кавом резону по коме се у опште врши класирање казних дела у категорије. Ове недопуштене радње или нерадње у шуми (чл. 123, 125, 125. т. 1. и 4.) у самој ствари нису ништа друго него шумски иступи, према величини и врсти казне и природи дела, што се види и из самог члана 90. На што онда њихово издвајање у засебну категорију као неке нарочите врсте шумских иступа? И ако је било мотива да се изузетно од одредаба општег казненог законика засебно нормира казненост кривичних дела овим специјалним законом, ипак је требало водити рачуна о систему деобе кривичних дела, који влада у општем казненом законнику. На тај начин избегла би се поменута аномалија, да се од једне врсте кривичних дела, а то су иступи, који по општем казненом законнику сачињавају само једну групу казних дела, овим специјалним законом стварају две: иступи и недопуштене радње у шуми, које су у самој ствари такође иступна кривична дела.

* * *

За које је кривице по закону о шумама надлежан општински суд?

И ако чл. 126. зак. о шум. даје на први поглед јасан одговор на ово питање, ипак се у пракци наилази на извесно тешкоће у његовој примени не само због оне непотпуне казуистике иступних шумских кривица у члану 90. коју смо поменули, већ и због тога што је извесна крив. дела, која су овим законом означена као иступна, у пракци тешко разликовати од преступних шумских кривица.

Тако н. пр. дело из члана 113.: „ко поломи или одсече гране са необореног дрвета, у намери да их противзаконно присвоји“, — које је иступно кривично дело према величини казне, која је за исто прописана у овом члану, често се брка са горосечом из члана 111., које је преступно дело, јер оба имају исти карактерни знак противзаконно коришћење или присвајање туђег предмета.

Општински судови због своје нестручности у примени закона, које они примењују, чине често грубе погрешке и онда кад су одредбе које они примењују и по којима врше своје функције потпуно прецизне и јасне, тако да их сваки писмен кмет може лако разумети. Тим пре је могућа злоупотребљива или баш нехатна незаконита примена, кад је каква законска одредба непотпуна, те не нормира или никако или непотпуно какав приватноправни одношај, који је предмет административне или судске расправе. Чим се стане на земљиште интерпретације закона и само стручно лице ризикује да у таквој примени учини погрешку.

Многобројне незаконите пресуде општинских судова, које су изречене по закону о шумама, но, које су поништене одлукама првостепених судова — што се виђа често по судовима — ма колико да заслужују осуду оних, који очигледно погрешно примењују овај закон, могу по кад што наћи свога оправдања у напред поменутом узроку — непотпуности самог закона. Разуме се, да се тиме ипак не

би могао извинити онај орган власти, који учини очигледну злоупотребу своје функције услед које какво лице претрпи какву неправду или штету у своме праву. Тако, часници каквог општинског суда, који би противно одредбама овога закона расправили какву шумску кривицу за коју општински суд није надлежан, били би криви за деликт из § 127. П од. каз. зак. ако би ову кривицу учинили ненамерно.

Изнећемо један такав случај из судске праксе, који може послужити као поучан пример у овоме погреду.

Извесни чланови суда општине С. и председник оптужени су и стављени под суд за то: „што су доноси пресуду 9. октобра 1908. г. № 313. по тужби Младена Аврамовића и осудили Владимира Лазића на плаћање штете за дело горосече, за које исти суд није био надлежан за суђење. Иста пресуда донета је по грађанском поступку, у одсуству туженога, а спор расправљен главном заклетвом и на тај начин одузели могућност туженоме Владимиру да употреби жалбу на пресуду.

Исти часници донели су истог дана још једну пресуду под № 519. по тужби истог тужиоца противу туженог Владимира опет за дело горосече за чије суђење није био надлежан општински суд и спор расправили на исти начин као и по првој тужби, т. ј. као грађански и на основу главне заклетве.

Оптужени признају, да су донели обе ове пресуде бранећи се да су они тако разумели закон и да нису хтели намерно учинити неправду у суђењу туженом Владимиру, већ су овако пресудили ове спорове, држећи да их тако треба расправити.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

ПОУЧНО-ЗАБАВНИ ДЕО

С Л А М К А

Морис Леблан

(СВРШЕТАК)

Отмен странац

Једног јутра, око 10 часова, један аутомобил, јурећи свом брзином кроз село, заустави се изненада услед неког квара.

Пошто је механичар, по извршеном прегледу, изјавио да ће му за оправку требати прилично времена, сопственик аутомобила одлучи да очекне у гостионици, доручкујући. Беше то још млад господин, са кратко подсеченим бакембердима и симпатичним лицем, који се није устручавао да отпочне разговор са људима из гостионице.

Разуме се већ да су му испричали историју Гусотових. Ова за њу не беше ништа чуо, пошто долазаше с пута, али показиваше живо интересовање слушајући је. Он затражи да му је објасне у

детаљима, после чега формулиса своје примедбе и отпоче дискутовати о хипотезама са гостима који јеђаху за истим столом, изјављујући најзад:

— То није тако компликовано. Ја се мало разумем у тој врсти послова. Кад би ја био на месту....

— То је лако, рече гостионичар. Ја се познајем са господар Гусотом. Он неће одрећи...

Преговори беху кратки. Господар Гусот налажаше се у оном стању духа, у коме се не протестује тако брутално против интервенције трећих. Његова жена ниуколико се не уст.заше.

— Нека, дакле, дође тај господин. Господин исплати рачун, и нареди механичару да с колима изиђе на главни пут чим оправка буде готова.

— Требаће ми највише један сат. Будите спремни за то време.

После овога непознати се упути господар Гусоту.

На мајуру је врло мало говорио. Обузет надом, и против своје воље, господар Гусот даде обилна обавештења, проведе свога посетиоца дуж зидова и до малих врата, показа кључ који их је отварао, и исприча до ситнице сва истраживања која су била предузета.

Ствар чудновата: непознати не само да није ништа говорио већ, како изгледаше, није ни слушао оно што му се говори. Он је само посматрао, и то више расејано.

По свршеном обилажењу господар Гусот упита брижно:

— Па, дакле?

— Шта?

— Ви знате?

Странац поћута један моменат, а по том изјави:

— Не! Ништа од свега.

— За име Бога, узвикну закупац подижући руке к небу, а зар би и могли знати? Све је то привидно. Хоћете ли да вам ја кажем? Отац Тронар мртав је у дну своје рупе и новчанице ће истрнути заједно с њим. Разумете ли? То вам ја кажем.

— Потпуно миран, господин рече:

— Једна ме ствар интересује. Будући слободан преко ноћи, крадљивац се, на послетку, могао како тако хранити, али како је пио?

— Немогућно! повика закупац. Немогућно! Постоји само овај извор, али смо га ми чували сваке ноћи.

— То је, дакле, извор. А где извире он?

— Овде, на истом месту.

— То значи да има довољно притиска кад се вода сама од себе пење у базен.

— Да.

— А куда иде вода по изласку из базена?

— У ову цев коју видите, која пролази испод земље и одводи је у кућу за кухињске потребе. Није, дакле, било могућно пити ову воду, пошто смо ми били ту, а од куће до извора нема више од двадесет метара.

— Је ли падала киша у току последње четири недеље?

— Казао сам вам већ: ни један пут. Непознати се приближи извору и отпоче га испитивати. Валов је био направљен од неколико дасака, склопљених над самом земљом, и из њега је полако отицала бистра вода.

Вода није дубља више од тридесет сантиметара? упита он.

Сламка оца Тренара.

Да би измерио дубину воде, он подиже из траве једну сламку и завуче је у базен. Али, како је био нагнут, он наједаред прекиде посао, и отпоче посматрати око себе.

— Ала је то смешно, додаде најзад, пуцајући од смеха.

— Шта? Шта је то? промуца господар Гусот, нагнувши се над базен, као да би се човек могао сакрити између његових малих дасака.

Мајка Гусот стаде преклињати:

— Шта? Ви сте га видели? Где је он?

— Ни у базену, ни над базеном, одговори странац смејући се једнако.

После овога непознати се упути кући, пресиран закупцем, женом и браћом. Гостионичар је такође био ту, као и сви људи из гостионице, који су пратили кретање странчево. У очекивању изванредног открића сви су ћутали.

— Тако је као што сам мислио, рече најзад овај. Наш човек морао је гасити жеђ, и пошто није било друге воде до извореке...

— Знамо, знамо, прогунђа господар Гусот, али би га у том случају ми морали видети.

— То је било ноћу.

— Ми би га чули, па чак и видели, пошто смо били у непосредној близини.

— Тако исто и он.

— И он је пио воду из базена?

— Да.

— Како?

— Са овим, одговори непознати, показујући сламку коју је био нашао у трави.

— Погледајте, ево његове сламке. Ви видите да је она необично дугачка. Међутим, она је састављена из три засебне сламке, које су увучене једна у другу. Ово састављање сламки пало ми је одмах у очи. Доказ је очевидан.

— Доказ, али чега? за име Божје, узвикну господар Гусот очајно.

Непознати дохвати један мали карбин из сошке, и упита:

— Је ли пун?

— Да, одговори најмлађи брат, ја се занимам гађајући врапце. То је ситно олово.

— Врло добро. Неколако сачми у дебело месо биће довољне.

Његово лице доби одједном заповеднички изглед. Он шчепа закупца за руку и рече строгим гласом:

— Слушајте, господар Гусоте, ја не припадам полицији, рити би јој хтео, ма по коју цену, предати овог сиротог ђавола. Доста му је било четири недеље дијете и страха. Ви ћете ми се, дакле,

заклети, ви и ваши синови, да ћете му дати кључ од врата која воде у поље, неучинивши му никакво зло.

— Да врати новац!

— Разуме се. Заклињели те се?

— Заклињемо се.

Господин поново дође до врата на уласку у воћњак и брзо нанишани у правцу трешње, која се уздизаше над извором. Пушка пуче. Један промукао врисак одјекну тамо доле и страшило, које од пре месец дана беше опкорачило главну грану, скотрља се на земљу, али се брзо диже и отпоче трчати из све снаге.

За један моменат завлада пренераженост, а по том одјекнуше узвици чуђења. Синови потрчаше и убрзо ухватише бегунца, који беше сав упокљан у дронке, и изнемогао услед оскудице хране. Непознати га заштити од њиховог гнева.

— Доле руке! Овај човек мени припада, и ја ником не допуштам да га додирне. Јесам ли ти много посодио дебело месо, оче Тренаре?

Стојећи на својим сламним ногама увијеним рапчупаним дронцима, са рукама и целим телом одевеним на исти начин, са главом обмотаном крпама, везан, стегнут, накарадан, ваш човек имађаше још круту спољашњост страшила. То беше толико комично и непредвиђено да присутни пуцаху од смеха.

Странац му одви главу, и тада се показа једна маска од седе разбарушене браде, која беше израсла са свију страна на скелетном лицу, на коме се сијаху грозничаве очи.

Смеј се удвоји.

— Новац! Шест новчаница! заповеди закупац.

Странац га удали.

— Један моменат. Предаће вам га. Зар не, оче Тренаре?

Пресецајући ножем везе од сламе и крпа, странац говораше у шали:

— Сиромах човече, ти си узбуђен. Али, како си ово извео? Мора да си ђаволски вешт, или си можда под угицајем страха постао геније! Ти си се, дакле, користио роком, који су ти дали прве ноћи, да се увучеш у одећу страшила. Страшило, ко би још и на њега могао помислити? Зар се нису толико навикли да га виде окаченог о његово дрво? Али, мој стари, како ти је било рђаво лежећи целог дана потрбушке, и са отпуштеним рукама и ногама. Жалостан положај. И колико маневара да би се ризиковао један покрет? Какве мукe за време спавања! А још је требало јести и пити! Ти си слушао стражара и гледао у цев од његове пушке на један метар из твога склоништа. Бррр... Али је у целој ствари најсавршенија твоја сламка. Доиста, кад човек помисли да си ти морао, тихо и без покрета, чупати сламке из твоје одеће, увлачити их једну у другу, пројектовати твој апарат до базена и сисати, кап по кап, благотворне воде, мора урлати од дивљења. Браво, оче Тренаре!

После свега овога он додаде кроз зубе:

— Само, ти си се усмрдио, моја шаљивчино. Ти се дакле ниси прао од пре месец дана, гаду један, а имао си воду на расположењу. Пазите, ви остали, ја вам га предајем. Идем да оперем руке.

Права крађа

Господар Гусот и синови му дочепаше се брзо остављеног им плена.

— Паре, повикаше они.

— Ма колико да је био заглупео, крадљивац имађаше још толико снаге да се направи изненађен.

— Не протварај се, идијоте, грђаше закупац. Шест новчаница... Вади...

— Шта? Зашто ме окривљујете? промуца отац Тренар.

— Паре... и то одмах...

— Какве паре?

— Новчанице?

— Које новчанице?

— А, ти почињеш да ми досађујеш. Овамо момци.

Оборише шаљивчину на земљу, свукоше му крпе које су му служиле место одола, претресоме га до голе коже, али ништа не нађоше.

— Пустахијо лоповска, узвикну господар Гусот, шта си учинио с новцима?

— Стари просјак направи се још више запрепашћен.

И сувише препреде, да би признао, он поче јецати:

— Зашто ме окривљују? Какав новац? Ја немам код себе више од три суа...

Његове разгорачене очи, међутим, не дизаху се са његовог одела; изгледаше да ни он сам сада ништа не разуме.

Беснило Гусотових не могаше се више уздржати. Окупише га песничати, али и то оста без икаквог успеха. Закупац, притом, беше убеђен, да је скитница сакрила новац пре него што се увукла у страшило.

— Где си га сакрио, лопужо? Говори! У ком крају воћњака?

— Јели новац? упита скитница пристојно.

— Да, новац, новац који си негде закопао. Ах, ако се он не нађе, ти си свршио. Има сведока, зар не? Сви, ви, пријатељи, а затим и господин...

Он се окрете да би довикнуо непознатог, који је, по свој прилици, био са оне стране извора, за тридесет до четрдесет корачаји у лево, али се необично изненади кад га не угледа да пере руке.

— Је ли отишао? упита он.

Неко одговори:

— Није, није... запалио је цигарету и повукао се у воћњак у циљу шетње.

— У толико боље, додаде господар Гусот. Он ће нам пронаћи новчанице, као што је и човека пронашао.

— Осим ако... Шта си хтео да кажеш? упита закупац. Имаш ли неку идеју? Казуј је дакле... Шта?

Обузет сумњом, он изненада престаде. Настаде ћутање за један тренут. Иста мисао обузе све присутнике. Пролазак странчев Ебервил, квареж аутомобила, његово распитивање у гостионици и долазак на мајур... Зар све ово није могло бити нарочито удешено од каквог

опасног крадљивца, који је из новина сазнао за историју и дошао на лице места да покуша добар посао?

— Врло вешто, рече гостиничар. Он је, испред наших очију, узео новац из цепа оца Тренара за време докле га је претресао.

— Немогућно, промуца господар Гусот... видели би га кад би изишао овуда, поред куће... Он се шета по воћњаку.

Скоро онесвешћена, госпођа Гусот доладе:

— Мала врата... тамо доле?

— Кључ је увек код мене.

— Али, ти си му га показао.

— Да, али сам га поново узео.... Ево га.

Он гурну руку у џеп, и врисну:

— Ах, благи Боже, нема га... он ми га је дигао....

После овога он појурѝ малим вратима, праћен синовима и неколицином сељака.

На половини пута чу се хуктање аутомобила, без сумње непознатог странца, који је био наредио својој шоферу да га очкује код овог удаљеног излаза.

Кад су Гусотови стигли до врата, видели су на дрвеном и црвоточином оштећеном крилу ове две речи написане црвеном циглом: „*Арсен Лујен*“.

И поред огорчености и беснила Гусотових, било је немогућно доказати да је отац Тренар украо новац. Двадесет личности морале су, напослетку, посведочити, да код њега ништа није нађено. Цела ствар свршила се са неколико месеци затвора. Али отац Тренар није због овога ништа жалио. Чим је ослобођен известили су га тајно, да ће свака три месеца наћи по три наполеона у одређени час и на одређеном месту. За њега ово беше читаво имање.

ВИДОКОВИ МЕМОАРИ

(НАСТАВАК)

Тридесет пета глава.

Често су ми допови падали у руке кад сам се најмање надао; рекло би се да их је њихов зао дух гонио да ме нађу. Они који су се тако бацали курјаку међ вилице били су, то треба признати, врло несрећни или ђаволски глупи. Видеће се са каквом су се лакомисленошћу неки од њих предавали да сам се ја сам чудно како су могли да изберу једно такво занимање у коме је опрезност неопходна ако се хоће да избегну опасности. Неки од њих били су тако сметени да ми је изгледало чудно како су могли да своје грехове остати за толико некажњени. Невероватно је да су неки од њих, који су тако рећи били створени да се преваре, просто очекивали мој долазак у полицију па да буду ухваћени. Пре мене полиција је била врло рђава, а ја сам још имао особиту срећу; у свима случајевима, срећа вреди много. Ево, па нека се суди по овом догађају.

Једнога дана, пред вече, обучен као радник седео сам на кеју Шевр, кад при-

метим да ми прилази човек у коме познам једног од становника из Пти-Шез и Бон-пви, а то су две кафанице врло познате међу доповима,

— Добро вече, Жан Луј, ослови ме овај прилазећи.

— Добро вече, друже!

— Шта радиш ту? лице ти је намрштено као да некоме претиш.

— Шта би ти хтео? човек који црква од глади не смеје се.

— Цркваш од глади! То није баш похвално за тебе, познатог *шатровца* (допова).

— А међутим тако је.

— Хајде да *иљугамо* (попијемо) један сатљик код Нигњака; *цињам* (имам) још двадесет *кангића* (марјаша) да их *утицамо* (потрошимо).

Одведе ме у једну продавницу вина, поручи једну полотку и за тренутак остави ме самог па се врати носећи, ваљда је било килограм кромпира. „Слушај, рече ми, спуштајући их онако вруће на сто; ево пастрмки удовљених мотиком у песковитој равници.“

— Море, то су поморанце, само кад би ти затражио мало соли...

— А чинија! мој синко, то бар не кошта ништа.

Он се диже и донесе чинију, и ма да сам пре једног сата богато доручковао био код Мартина, навалио сам на кромпире и јео сам их као да два дана нисам ништа окусио.

— То је све теби, рече ми; како ти само раде вилице; гледајући те човек би помислио да једеш месо:

— Чудо Боже! све што пролази кроз *њуававицу* (уста) пуни *мешину* (трбух).

— Тако је, тако је.

Залогаци су се замењивали са чудном брзином, ја сам их само бацао у уста и гутао; не знам како се нисам удавио, стомак ми никад није био пунији. Најзад и ја се наједех. Кад сам довршио друг ми понуди дуван за жвакање и рече ми: части ми доповске и тако ми имена мога, Масон, којим су се звали и мој отац и мој дед, увек сам те сматрао за карактерна човека; знам да си много пропатио, причали су ми то, али ни ђаво не чечи пред вратима сиротог човека, и, ако хоћеш, могао бих ти учинити да зарадиш што.

То не би било рђаво, пошто сам, хвала Богу, остао *шворц* (без пара), истина не баш сасвим.

— Де, видим ја то, рече ми он погледајући моје доста одрпано одело; примећујем да ниси баш срећан.

— И било би добро да се мало *сортирам*.

— Онда, хајде самном, могу вечерас да *одбаштам* једну *унцу* (да отворим једну кућу) а да *гетим*.

— Кажи ми све, јер да пристанем на извесну ствар треба да је знам.

— Како си прост! То све није потребно ономе који ће да чува стражу.

— Ако је само то онда сам твој, само би ипак могао да ми кажеш у две речи.

— Буди спокојан кад ти кажем; мој план је добар: пара је сигурна, јатак близу; чим *гетимо* одмах ћемо продати. Има ту *мрса*, биће ти добро.

— Има мрса? Е, хајдемо.

Масон ме одведе на Булевар Сен-Дени, дођосмо до једне гомиле камења; ту стадосмо; он погледа околу да се увери да ли нас неко не гледа, па затим приђе камењу, разгрну неколико каменова, завуче руку у камење и извуче свежањ кључева. „Имам сад траву расковник.“ рече ми он и пођосмо на Житни Трг. Дошав тамо он ми показа у близини, готово према полициској станици, једну кућу у коју је требао ући. „А сад, пријатељу, додаде Масон, ту остани, чекај ме и отвори очи, а ја идем да видим да ли је жена, која станује у кући, изишла.“

Масон отвори капију и чим замаче унутра ја отрчим до полициске станице и, пошто се представим шефу, кажем му укратко да ће се један злочин овога часа извршити и да не треба губити време ако хоће да ухвати допова баш кад понесе ствари. Пошто сам то учинио вратим се на место на коме ме је Масон оставио. Таман сам стигао, он приђе мени.

— Јеси ли ти, Жане?

— Да, ја сам, одговорим му чудећи се што се враћа празних шака.

— Не говори о томе! Неки кираѝија дође и прекиде ме у послу, али оно што је одложено није пропало. Сам тренутак, видећеш већ, нећу се ја осрамотити.

— Ускоро он ме понова остави и врати се брзо натоварен једним дењком испод кога се, чини ми се, угибаше, прође поред мене без речи; ја пођем за њим, а два стражара са малим оружјем иђаху за нама избегавајући сваки шушањ. Требало је сазнати где ће да остави ствар. Масон уђе у улицу Фур код неке трговкиње (Тет-д-Мор) где се није дуго бавио. „Ала је тешко, рече ми излазећи, а имам да идем још један пут.“

Пустим га нека ради. Он се попе понова у кућу где је крађу вршио и после непуних десет минута сиђе, носећи на глави читав кревет: душек, јастуке, чаршаве и тепих; није имао кад да га разваљује. Кад је био на вратима замало што не паде: тесна врата а он неће да остави свој плен, али брзо поврати равнотежу и продужи пут, а мени даде знак да пођем за њим. На савијутку улице он се приближи мени и рече ми полако:

— Мораћу се вратити и трећи пут; ако хоћеш да се поинеш и ти да ми помогнеш скинути завесе више кревета и оне велике са прозора.

— Сасвим, одговорих му; кад ће већ да спавају на слами завесе су луксус.

— Да луксус, прихвати он смејући се.

Масон пође, али на два корака одатле ухватише нас обојицу. Прво нас одведеше у полициску станицу, а после код комесара, који нас испита.

— Видим вас двојицу, рече чиновник Масону показујући на мене; ко је овај човек? Без сумње крадљивац као и ти?

— Ко је овај човек! Као да ја то знам? Питајте њега ко је, да сам га видео још који пут можда бих знао.

— Нећете ваљда одрећи да нисте у договору пошто сте ухваћени заједно.

— Нисмо у договору, поштовани господине комесару; он је ишао у једном правцу а ја сам се враћао другим, и кад смо били један насрам другог осетим да ми нешто испаде; један ми је јастук пао. Тај се човек саже да га подигне и у том стража стиже и ухвати нас обојицу. Ето, тако је било, и пристајем да сад пред вама умрем, ако то није сушта истина; питајте њега“.

(НАСТАВИТЕ СЕ)

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Суд општине јабучке, актом својим од 31. XII. 912. Бр. 2947, упутио нам је ово питање:

„Код овог суда био је случај тражења двеју забрана на покретност извесних дужника. По једном захтеву тражена је забрана на грађу од порушене куће, коју је дужник порушио у намери да преправи своју кућу. По другом захтеву поверилац је тражио забрану на нову грађу — цреп, који је дужник спремио ради прекривања своје куће и једне зграде. Оба дужника немају ничега другог, што им би се по закону могло узети у попис за наплату приватних дугова.

По обема забранама општ. суд одбио је повериоце од тражења и то по првој зато, што је дужник развалио своју кућу ради оправке, а не ради продаје јације или да прави неку сувишну зграду, коју му не би штитио пропис § 471 грађ. суд. поступка; а по другој зато, што је суд сматрао, да се дужнику мора по закону оставити цреп, јер је спремљен за кућу и другу зграду, које су трошне.

Моли се уредништво за обавештење, да ли је суд правилно поступио у ова два случаја“.

На ово питање одговарамо:

У оба случаја суд је поступио неправилно и противно закону. Истина закон (§ 471 грађ. суд. поступка) штити земљоделцу кућу са зградама и плацем до једног дана орања. Али та се заштита тиче само *непокретности*, дакле, док кућа са зградама постоји на плацу. Чим се кућа поруши, па било то у ма којој намери, одмах је њено својство промњено и од непокретно куће постаје покретна стара грађа. У том случају има се заштита ценити према одредбама, које су у закону дате за покретност. Међутим, закон о грађ. судском поступку у § 471 нигде није изузео од пописа грађу. Како је у томе §-у изрично и детаљно побројана сва покретност, која се по закону изузима од пописа, то се онда мора узети, да се сва покретност, која тамо није изрично поменута може узети у попис. Према томе грађа, ма каква она била, није законом заштићена од пописа.

Кад овако стоји ствар са првим случајем, где је у питању стара грађа од куће, која је била заштићена од пописа, онда је очевидно, да је у другом случају по закону још мање било места за одбијање повериоца од тражене забране.

Дајући ово своје објашњење суду у *начелу*, ми му скрећемо пажњу на ту околност, да према чл. 1. закона о продужењу рокова плаћања (в. бр. 222 Српских Новина од 2. X. 912) и чл. 9. правила за извршење тога закона (в. бр. 228 Српских Новина од 9. X. 912) судови не могу одобравати никаквих забрана по приватним уговорним грађанским обвезама све до 17 марта ове године, докле је према чл. 3. пом. закона Краљевим указом продужен рок плаћања за све такве обвезе.

Суд општине медошевачке, актом својим од 4. I. 913. Бр. 1337/912, упутио нам је ово питање:

„П. Р. деловођа овог суда, као закупац општинског кантара, тужи је овом суду В. С., што је В. на штету његовог као арендатора продавао и морно жито на својој ваги. Суд ове општине пресудом својом Бр. 1217 осудио је В. на плаћање кантарине као и на казну у корист општинске касе по § 392 казненог закона.

Осуђени В. изјавио је жалбу против ове пресуде среском начелнику, који је пресуду поништио из разлога, што пресуду није потписао деловођа, већ писар и што закупац кантара П. као општински деловођа није могао бити закупац општинских добара према чл. 71. закона о општинама.

Како чл. 71. закона о општинама не говори о томе, да општински деловођа не може бити закупац општинских добара, већ је ту реч само о одборницима и како деловођа није могао у овом своме спору бити перовођа, — то је суду част умолити уредништво за објашњење:

1. да ли је срески начелник био надлежан за разматрање ове пресуде;

2. да ли је деловођа као тужилац збиља могао ову пресуду потписати као деловођа;

3. да ли чл. 71. закона о општинама обвезује и деловођу; и

4. може ли деловођа изгубити досуђену кантарију, кад је он на јавној лиценцији купио ово општинско добро?“

На ово питање одговарамо:

Према §§ 15 и 16 Полицијске Уредбе надлежни су првостепени судови за разматрање пресуда, изречених по иступним делима из III части казненог закона. Како је пресуда, о којој је реч донета на основу § 392 казненог закона, то је за њено разматрање био надлежан првостепени суд, а не срески начелник. За то је акте те пресуде без обзира на погрешно стављену адресу на самој жалби требало испослати првостепеном суду.

Та пресуда, међутим, морала би бити уништена и код првостепеног суда са тога разлога, што је она заснована на једној одредби из казненог закона, која

више не постоји, јер је први став §-а 392 казненог закона, на основу кога је донета пресуда, замењен чланом 11. закона о општинској мерини (в. Полицијски Зборник стр. 779). За разматрање нове пресуде, која би била заснована на том члану закона о општ. мерини, био би надлежан срески начелник према чл. 14. истог закона и чл. 26. правила за извршење тога закона.

Што се, пак, тиче питања, да ли општински деловођа, може бити закупац општинских добара, стоји у истини, да њему ни чланом 71. ни чл. 105. закона о општинама то није изрично забрањено, а све што законом није забрањено, допуштено је чинити. Али у овоме случају општински деловођа није могао бити закупац општ. мерине (кантарине) са једног другог разлога, а тај је, што је чланом 4. закона о општ. мерини општинама изрично забрањено, да мерину могу издавати под закупи. Право мерња и наплаћивања мерине могу вршити једино саме општине, преко поузданих заклетих мерача (чл. 3. пом. закона). Услед тога нама је чудно, како је у своје време надзорна власт и могла одобрити издавање под закуп општинске мерине.

Према оваквом стању ствари по тужби деловође П. не може се доносити никаква нова пресуда, пошто он, по закону не може бити никакав закупац општинске мерине. Самим тим отпада и питање, да ли би он могао потписати пресуду, донету по његовој тужби.

Суд општине бистричке, актом својим од 5. I. 913. Бр. 15, упутио нам је ово питање:

„Буџет прихода и расхода ове општине за 1912 годину, враћен је од стране окружног одбора неодобрен услед тога, што је протекао рок одређен чланом 131. закона о општина за одобравање буџета. Тим буџетом била је предвиђена стопа прироста 102%, али је код њега био тај случај, да од стране општинског одбора није био одобрен онако, како га је био предложио општински суд, а поред тога и општински збор није га одобрио онако како је био предложен.

Сад је суду нејасно, који ће буџет огласити за извршан и коју ће суму општинског прироста разрезивати, да ли по ономе, како је био предложен од стране општинског суда или друкчије.

Моли се уредништво за објашњење по овоме предмету“.

На ово питање одговарамо:

Баш због тога, што су се у питању буџета те општине размимотлазиле у гледишту сва три тела, надлежна за његов састав: општински суд, одбор и збор, за жалење је, што он није могао бити размотрен и надлежно одобрен од више надлежне власти. Али кад је већ тај случај, онда, по нашем мишљењу, треба огласити за извршан онај буџет, који је предложен од највишег тела у општини, дакле онај, који је изгласан од стране збора. Кад већ буџет није стигао да буде

размотрен од надлежне више власти, онда мора остати у важности онај буџет, који је прави израз тежња целе општине, а то потпуно одговара и самоуправном духу закона о општинама.

Тихомир Бајић, благајник општине јабучке, пита нас, колика такса припада свештенику за опело и пратњу.

На ово питање одговарамо:

Таксе за разна свештеностејства одређене су у члану 8. закона о уређењу свештеничког стања (в. Полицијски Зборник стр. 1115).

По тач. 11 тога члана плаћа се:

„За велико опело с водицом од лица, која плаћају више од главнице, 4 дин.

Од лица, која плаћају потпун данак, 3 дин.

Од лица, која плаћају испод главнице, 2 дин.

По тач. 12 тога члана плаћа се:

„За мало опело с водицом (испод 7 година узраста) половину онога што је прописано за велико“.

По тач. 16 тога члана плаћа се:

„За спровод до гроба на сваког свештеника, колико се њих позове као и на надлежног свештеника и ђаконика по 3 дин.“.

Ако се уз то врши по захтеву фамилије умрлога и читање псалтира и прекад над кољивом, онда се још плаћају и таксе из тач. 18 (4 дин.) и тач. 15 (0-20 д.) поменутог члана.

Према данашњем закону о непосред. порезу сматра се, да главницу плаћа онај, који плаћа преко 15 дин. непосредног пор за, рачунајући ту и порез на личност; испод главнице онај, који плаћа испод 15 динара, а главницу или потпун данак плаћа онај, који плаћа тачно 15 дин. (в. Поуке и Обавештења Дим. С. Калајџића, стр. 640).

На питање суда општ. јабучке од 12. I. 913. Бр. 49 извештавамо га, да ће по томе питању наћи одговора у бр. 1. Полицијског Гласника за ову годину, где је дат одговор на једно слично питање суда општине јагњилске.

На питање општине обреновачке, у срезу нишавском, од 16. I. 913. Бр. 76, извештавамо га, да ће одговор на своје питање наћи у 2. броју Полицијског Гласника за ову годину, где је дат одговор на слично питање суда општине допшничке.

На питање суда општ. гулијанске од 28. XII. 912. Бр. 1878 извештавамо га, да му је питање непотпуно, јер се ништа не јавља, да ли је буџет те општине, чији је прирез проко 50%, ишао Г. Министру Финансија на одобрење и каква је била његова одлука.

М. П.

ОДЛУКЕ ДРЖАВНОГ САВЕТА И КАСАЦИОНОГ СУДА

Један случај спора из закона о дневници и подвозници и селидбини државних чиновника и служитеља.

Н. Н. началник среза Г. указом од 10 јула 1912 године, премештен је по потреби службе за секретара начелства округа Б.

По доласку на ново опредељење Н. Н. поднео је рачун Министру Унутрашњих Дела и тражио да му се на име дневнице, подвознице и селидбине за њега, породицу му и ствари исплати 337 динара. Он је путовао железницом.

Благајна Министарства Унутрашњих дела није му признала овај рачун у целини, већ је нашла, да њему за ово путовање и сеобу припада свега 143 динара и то: од Крагујевца до Чачка по најкраћем путу који по службеном даљинару износи 50 километра, рачунајући по 1.50 дин. од километра, 75 дин. (чл. 9. под 1. и чл. 16 под б. зак. о дневници), и на име дневнице за њега и породицу за 10 часова путовања 18 дин. (чл. 5. под 2. и чл. 16 под б. закона). Сем тога за паковање и распакивање ствари 50 динара.

Ово мишљење усвојио је и Министар Унутрашњих дела и решењем својим од 8. септембра 1912. г. Б.М. 5169, одбио исплату поднесеног рачуна.

Противу овога решења Н. Н. изјавио је жалбу Државном Савету, наводећи да исто не одговара закону о дневници, подвозници и селидбини чиновника, по коме, као и по објашњењу Главне Контроле од 27 августа 1897 год. Бр. 15641 и од 19 децембра и. г. Бр. 21505 премештени чиновници имају првенствено путовати железницом или парабродом, а колима тек онда кад нема ни железнице ни параброда.

Државни Савет нашао је да је решење Министрово на закону основано.

Одлука од 15 јануара 1913 г. Бр. 148.

Сеча општинске и сеоске шуме, сем оне за домаћу потребу, не може се вршити без одобрења надлежне шумске власти.

Збор сељана села С. донео је 3. јуна 1912 г. одлуку да се један део сеоске шуме исече, и отуда добијени новац употреби за исплату дужне и текуће порезе коју то село дугује на своју шуму и утрину.

Ова одлука послата је Државном Савету на одобрење у смислу прописа тач. 3. чл. 33. закона о општинама.

Државни Савет није одобрио ову одлуку, с тога што се према чл. 69. закона о шумама — сем сече шуме за домаћу употребу — никаква друга сеча шуме не може одобрети без одобрења надлежне шумске власти и да одобрење за то треба да се заснива на стручном извештају и мишљењу надлежне шумске управе.

Одлука од 15 јануара 1913 г. Бр. 151.

К. И. Б.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ТРАЖЕ СЕ

Загорка, кћи Трајка Савића, из Врање, која је становала у Београду код своје рођаке Тамјанке Миленковић, отишла је од куће 11 овог месеца и до данас се није вратила, нити се о њој што сазнало. Стара је 17 год., висока, плава.

Акт Кварта Палилушког Бр. 246.

Савке Цветијевић, родом из Ваљева, која је послуживала код г. Николе Петровића, чиновника Привредне Банке, у Београду, нестало је 12 овог месеца. Стара је 10 год., има тршаву косу, матроски капут и плаву сукњу.

Акт Кварта Дорћолског Бр. 228.

МАНГУП СТОКА

Код Митра Белановића, из Власанице, налази се једно мушко мангуп ждребе, маторо 5 месеци, лаке доратасте, по челу мало цвастао.

Депеша Начелника Среза Поцерског Бр. 277.

УБИЈЕН ОДМЕТНИК

Драгомир Којовић, одбегли притвореник среза драгачевског, за кога смо у претпрошлом броју јавили да се одметнуо од власти, убијен је 19 овог месеца у селу Кривачи, општине Вичке, среза драгачевског. Убио га је Крста Туровић, жандарм из потере среза драгачевског, која је била опколила одметника у кући Радомира Јевтовића.

Друг убијеног — Драгутин Клисарић, родом из Губеревца, ухаваћен је жив овог истога дана у Губеревцу, такође од жандармске потере, и сада је у рукама власти — Начелника Среза Драгачевског.

ПОТЕРЕ

Михаило Вучићевић, притвореник Начелства Округа Чачанског, побегао је из чачанске окружне болнице ноћу између 21 и 22 тек. месеца. Родом је из Давидовца, среза кечерског, стар 20 год., повисок, по челу повећен.

Депеша Начелства Округа Чачанског Бр. 650.

Владимир Јаковљевић, осуђеник Београдског Казненог Завода, који је побегао са осуде новембра месеца прошле год., није ни до данас пронађен, и ако има несумњивих података да се крије по разним варошима у унутрашњости Србије. Он је, шта више, толико дрзак да слободно пише писма својим познаницима, а пре неколико дана преко једног овдашњег листа обратио се и самом управнику Београдског Казненог Завода, хвалећи се својим

бегством, и пркосећи властима својом „вештином“.

Владимир је родом из Смедерева, стар 21 год., висок 1 м. 71 см., развијености обичне, очију жућкастих, косе и бркова црних; од особених знакова има: а) на левој руди, на првој фаланзи кажипрета, белегу од посеко-тине, у облику праве линије, правца косог,

маса скитница и до сада за крађе осуђиваних личности, али се ни за једног од њих није могао утврдити да је вршио ове крађа, јер се ни један основ подозрења противу њих није могао утврдити. Па ипак, трагање за лоновом није остало безуспешно, јер је трагање за покрађом имало потпуног успеха и то ево како: Н. Н. је доставио кварту, да му је непознати крадљи-

је полицији било јасно, да Светозар није само ову крађу извршио, одмах му је извршен претрес стана, где је нађена маса покрађених ствари.

Видећи, да полиција има јасних доказа, како је он извршилац многих крађа и да му према томе одрицање више не помаже, Светозар је признао, да је до сада, и то за непуних месец и по дана, извршио тринаест крађа, служећи се при њима већином калаузима и удешеним кључевима. Поред тога, признао је да је извршио и неколико превара.

Светозар је рођен 1886. год. по његовом исказу у Београду (што неће бити тачно, јер неки говоре да је из А. Угарске). Раније је био обућар а за тим је држао кафану „Сибирија“. Напустивши кафану прелазео је у А. Угарску и отуда је довео *Јелену Божић* из Расне, са којом је овде невенчано живео, а која је такође са њиме стављена под кривичну истрагу и у притвор, јер је доказано да му је била саучесник у крађама.

Па како се држи да је Светозар, поред до сада утврђених крађа, извршио још коју власти непознату и непријављену, а највероватније још и коју превару, то, изnoseћи његову слику, позивамо све полицијске власти и грађанство, да, све што противу њега имају, пријаве кварту теразијском, који над њим води истрагу, а коме и припада највећа заслуга што је он ухваћен и тиме спречен у даљем вршењу кривичних дела.

П. Т.

страна унутрашња; б) белегу од посеко-тине, у облику криве линије, величине 1 см., за 2 см. изнад корена левог кажипрета, страна спољна; в) белегу од посеко-тине, у облику праве линије, правца вертикалног, величине 1.5 см., за 5 см. изнад средине десне обрве, и г) позади на потиљку белегу од посеко-тине, у облику праве линије, правца вертикалног, величине 1.5 см.

Треба имати у виду да се Владимир сад прилично изменио — бркови су му већи — и да се обукао у друго одело. Зна се позитивно да је једно време носио униформу железничких службеника.

Депеша Управе Београдског Казненог Завода Бр. 6338.

ИЗ ПОЛИЦИЈСКОГ АЛБУМА

У децембру месецу прошле године извршен је у Београду велики број ситних крађа, од којих су већина биле опасне. Крадљивац је, готово увек, вршио крађе на тај начин, што је сазнавао кад укућани нису код куће, па је калаузом и удешеним кључем, обично предвече, отварао кућевна врата, и из отворених ормана вадио што је за њега, а врата је опет калаузима затварао, тако, да покрађени нису ни могли сумњати, да су им крађе у њиховом одсуству вршене, а по неки су чак и на своју послугу бацали сумњу, држећи да нико са стране у њихову кућу није могао ући. Међутим, полиција је увидела да су покрађени у заблуди, и да пред собом има вештога крадљивца, специјалисту у руковању калаузима, те је и обратила највећу пажњу на лица, за које је знала да са калаузима раде, али је у исто време и за покрађом равностно трагала. Посматрањем и праћењем сумњивих личности није се дошло до повољног резултата; привођена је

вац, на напред описани начин, ушао у кућу и поред осталих ствари украо и једне чизме. Како се зна, да су чизме најпотребније у овом времену војним обвезницима, то су Управини детективи на њих и обратили највећу пажњу. И заиста, на једном војном обвезнику су примећене чизме, чији се опис потпуно слагао са описом украђених

чизма. Одмах је позван покрађени, који је чизме на поменутом обвезнику познао као своје. Сад је полицији већ било лакше. Вођеном истрагом према обвезнику на коме су украђене чизме нађене, утврђено је, да их је он купио од једнога лица, коме није знао име, али је његов опис дао. Трагањем за описаним лицем наишло се на *Светозара Живановића*, чији се лични опис потпуно подударало са продавцем украђених чизама. Приведен кварту теразијском, Светозар је показан купцу украђених чизама, који је одмах посведочио, да му је он чизме продао.

После краћег одрицања Светозар је признао, да је те чизме као и остале ствари украо. Како

НА ЗНАЊЕ

Комилети „Полицијског Гласника“ за 1906, 1907, 1908, 1909, 1910, 1911 и 1912 год., у елегантном тврдом повезу, могу се добити у уредништву по цену од 20 динара за једну годину. Комилети у меком повезу за ове исте године могу се добити по цену од 15 дин. за једну год., или сви укупино за 80 динара.